

Warszawa, dnia 15 grudnia 2020 r.

Sygn. akt KR II R 43/19

POSTANOWIENIE

Komisja do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich w składzie:

Przewodniczący Komisji:

Sebastian Kaleta

Członkowie Komisji:

Wiktor Klimiuk, Łukasz Kondratko, Paweł Lisiecki, Bartłomiej Opaliński,

Sławomir Potapowicz, Jan Mosiński, Adam Zieliński

po rozpoznaniu w dniu 15 grudnia 2020 r. na posiedzeniu niejawnym

wniosku Miasta Stołecznego Warszawy reprezentowanego przez Prezydenta Miasta Stołecznego Warszawy o uzupełnienie decyzji Komisji do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich nr KR II R 43/19 z dnia 10 listopada 2020 r.

z udziałem stron: Miasta Stołecznego Warszawy reprezentowanego przez Prezydenta Miasta Stołecznego Warszawy, Prokuratora Prokuratury Regionalnej we Wrocławiu oraz W

M K

na podstawie art. 10 i 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa (Dz.U. z 2018 r. poz. 2267 oraz z 2020 r. poz.1709; dalej: ustawa z 9 marca 2017 r.) w związku z art. 111 § 1 i § 1b ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2020 r. poz. 256, poz. 695 i poz. 1298; dalej: k.p.a.)

postanawia:

1. odmówić uzupełnienia decyzji Komisji do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich nr KR II R 43/19 z 10 listopada 2020 r.;
2. na podstawie art. 16 ust. 3 i ust. 4 ustawy z 9 marca 2017 r., zawiadomić o wydaniu niniejszego postanowienia poprzez ogłoszenie w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości.

UZASADNIENIE

Strona – Miasto Stołeczne Warszawa, reprezentowane przez Prezydenta Miasta Stołecznego Warszawy pismem z 3 grudnia 2020 r. (data wpływu: 8 grudnia 2020 r.) wniosło o uzupełnienie rozstrzygnięcia decyzji Komisji do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich nr KR II R 43/19 z 10 listopada 2020 r. co do rozstrzygnięcia o obowiązku zwrotu przez W M K , równowartości nienależnego świadczenia w kwocie zł, na rzecz Miasta Stołecznego Warszawy.

W uzasadnieniu wniosku podniesiono, że w ocenie wnioskodawcy w sprawie zachodziły podstawy do orzeczenia o obowiązku zwrotu nienależnego świadczenia, którego jednak organ rozpoznający sprawę nie orzekł. Zdaniem strony wydana w sprawie decyzja „podpada pod przepis” art. 31 ust. 1 ustawy z 9 marca 2017 r.

W ocenie strony Komisja wydając rozstrzygnięcie nie wzięła pod uwagę interesu m.st. Warszawy, co zdaniem strony w sposób oczywisty godzi w interesy majątkowe m.st. Warszawy, jako podmiotu na rzecz którego zwrot miałby być dokonany, jak również względy ekonomiki procesowej, wobec konieczności wszczynania przez m.st. Warszawa dodatkowych procedur, związanych ze zwrotem wypłaconego odszkodowania.

W ocenie Komisji ww. wniosek jest bezpodstawny, dlatego odmówiono uzupełnienia decyzji zgodnie z wnioskiem.

W myśl art. 31 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. „w decyzji, o której mowa w art. 29 ust. 1, Komisja **może nałożyć** obowiązek zwrotu równowartości nienależnego świadczenia na osobę: 1) na rzecz której wydano decyzję reprivatyzacyjną; 2) działającą w postępowaniu o wydanie decyzji reprivatyzacyjnej w imieniu lub na rzecz osoby, o której mowa w pkt 1, jeśli przeniesiono na nią prawo wynikające z tej decyzji lub faktycznie władała nieruchomością, której dotyczyła decyzja.”

W tym miejscu należy podkreślić, że w sprawie objętej wnioskiem strony o uzupełnienie decyzji wydano rozstrzygnięcie na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 3 w związku z art. 30 ust. 1 pkt 4a ustawa z 9 marca 2017 r., tj. orzeczenie o charakterze kasatoryjnym skutkujące koniecznością ponownego rozpoznania sprawy przez organ I instancji.

Jak wskazano w decyzji z 10 listopada nr KR II R 43/19 okoliczności stanowiące dowód zaistnienia przesłanek, od których zależy zasadność roszczenia następcy prawnego byłego właściciela, nie może być ustalona w drodze domniemań i przypuszczeń. Wykazanie zaistnienia przesłanki musi opierać się na bezspornych dowodach świadczących, że w konkretnym czasie zostały rozpoczęte prace budowlane lub poczyniono określone nakłady inwestycyjne.

W powiązaniu z powyższym w decyzji z 10 listopada 2020 r. Komisja zawarła wytyczne, w myśl których Prezydent m.st. Warszawy winien dokonać stosownych ustaleń w przedmiocie przeznaczenia terenu pod budownictwo jednorodzinne, jak również w zakresie daty pozbawienia poprzedniego właścicieli faktycznej możliwości władania nieruchomością gruntową. Komisja (będąca ekstraordynaryjnym organem nadzoru) nie miała obowiązku, samodzielnego prowadzenia szeroko zakrojonego postępowania dowodowego w celu zbadania i jednoznacznego ustalenia powstałych w tej sprawie poważnych wątpliwości. Obowiązek taki ma natomiast – zgodnie z przepisami Kodeksu postępowania administracyjnego – organ orzekający w zwykłym trybie.

Należy mieć przy tym również na uwadze, że wytyczne co do ponownego rozpoznania sprawy nie mogą przy tym narzucać (i nie narzucają) Prezydentowi m.st. Warszawy konkretnego rozstrzygnięcia. Kwestia oceny zasadności wypłaty orzeczonego przez Prezydenta m.st. Warszawy odszkodowania będzie dopiero przedmiotem kompleksowej oceny w toku ponownego rozpoznania sprawy przez organ I instancji. Powyższe zaś oznacza, że kwestia ostatecznej oceny co do kwestii spełnienia w niniejszej sprawie wszystkich przesłanek określonych w treści art. 215 ust 2 u.g.n. pozostaje kwestią otwartą.

W przypadku ewentualnego orzeczenia w zakresie uzupełnienia decyzji, Komisja w istocie rzeczy rozstrzygnęłaby wiążąco, że orzeczone przez Prezydenta m.st. Warszawy świadczenie jest nienależne, tj. że zostało bezpodstawnie wypłacone – co pozostawałoby w oczywistej sprzeczności z obowiązkiem ponownego rozpoznania sprawy przez Prezydenta m.st. Warszawy.

W tym zaś zakresie w przypadku ewentualnego uwzględnienia wniosku o uzupełnienie decyzji, Komisja przesądziłaby o treści rozstrzygnięcia, które dopiero ma być wydane po ponownym rozpoznaniu sprawy (ponownego przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego w zakresie kluczowych przesłanek określonych w art. 215 ust. 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami warunkujących wypłatę przedmiotowego odszkodowania). W przypadku zaś ewentualnego dokonania przez Prezydenta m.st. Warszawy ustalenia, że po ponownym rozpoznaniu wniosku zasadnym jest wypłacenie odszkodowania w określonej kwocie – w takim przypadku mogłaby wystąpić sprzeczność między nową decyzją rozpoznającą wniosek dekretowy, a ostateczną decyzją Komisji.

Należy wskazać, że zgodnie z art. 156 § 1 pkt. 5 k.p.a. organ administracji publicznej stwierdza nieważność decyzji, która była niewykonalna w dniu jej wydania i jej niewykonalność ma charakter trwały. Występowanie zaś w osnowie rozstrzygnięcia decyzji Komisji elementów o charakterze sprzecznym mogłoby stanowić przy tym podstawę do stwierdzenia

nieważności rozstrzygnięcia Komisji, bowiem w tym przedmiocie mogłaby być spełniona przesłanka określona w treści art. 156 § 1 pkt 5 k.p.a.

Natomiast z uwagi na okoliczność uchylenia decyzji nr 537/GK/DW/2012 i przekazania sprawy do jej ponownego rozpatrzenia to na Prezydencie m.st. Warszawy aktualnie spoczywa obowiązek wyegzekwowania od strony kwoty wypłaconej na mocy wzruszonej decyzji na zasadach ogólnych.

W ocenie Komisji to na Prezydencie m.st. Warszawy spoczywa obowiązek zmierzenia się ze skutkami wydanego w niniejszej sprawie rozstrzygnięcia. Uwzględnienie zaś niniejszego wniosku mogłoby skutkować stwierdzeniem nieważności decyzji Komisji, a zatem utrzymaniem w obrocie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy wydanej z naruszeniem przepisów prawa, które miały wpływ na treść wydanego rozstrzygnięcia.

Należy także zauważyć, że na podstawie art. 2 ustawy z dnia 17 września 2020 r. o zmianie ustawy o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa, ustawy o komercjalizacji i niektórych uprawnieniach pracowników oraz ustawy o gospodarce nieruchomościami (Dz.U. z 2020 r. poz. 1709) dokonano zmiany art. 56 ustawy z dnia 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i niektórych uprawnieniach pracowników (Dz. U. z 2019 r. poz. 2181 oraz z 2020 r. poz. 284 i 875). Zgodnie ze znowelizowaną treścią ww. przepisu w ust. 1 art. 56 wprowadzenie do wyliczenia otrzymało brzmienie:

„Z przychodów uzyskanych ze zbycia akcji lub udziałów należących do Skarbu Państwa tworzy się państwowy fundusz celowy pod nazwą Fundusz Reprivatyzacji, na rachunku którego są gromadzone środki pochodzące ze sprzedaży 5% akcji należących do Skarbu Państwa w każdej ze spółek powstałych w wyniku komercjalizacji, środki z tytułu świadczeń należnych Skarbowi Państwa, o których mowa w art. 31 ust. 1, art. 31a oraz art. 39 ust. 3 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa (Dz.U. z 2018 r. poz. 2267 oraz z 2020 r. poz. 1709), a także odsetki od środków na rachunku Funduszu, z przeznaczeniem na cele związane z zaspokajaniem roszczeń byłych właścicieli mienia przejętego przez Skarb Państwa oraz wypłatę odszkodowań lub zadośćuczynień, o których mowa w art. 33 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa, (...):”.

Przepis ten wyraźnie wskazuje, że środkami z tytułu świadczeń **należnych Skarbowi Państwa**, są świadczenia nałożone na podstawie art. 31 ust. 1 ustawy z 9 marca 2017 r. w związku z nałożeniem obowiązku zwrotu równowartości nienależnego świadczenia. Zatem

zgodnie z nowelizacją na podstawie ustawy z 17 września 2020 r. obowiązek zwrotu nastąpiłby *de facto* na rzecz Skarbu Państwa, a nie na rzecz Miasta Stołecznego Warszawy.

Wobec powyższego orzeczono jak w osnowie decyzji.

Przewodniczący Komisji
Sebastian Kaleta

Pouczenie:

1. Zgodnie z art. 10 ust. 4 ustawy z 9 marca 2017 r. od niniejszego postanowienia **nie przysługuje środek zaskarżenia**. Zgodnie z art. 16 ust. 3 i 4 tej ustawy zawiadomienie o wydaniu postanowienia uważa się za dokonane po upływie 7 dni od dnia publicznego ogłoszenia.
2. Zgodnie z art. 111 § 1b k.p.a. uzupełnienie lub odmowa uzupełnienia decyzji następuje w formie postanowienia; natomiast art. 111 § 2 k.p.a. stanowi, że w przypadku wydania postanowienia, o którym mowa w § 1b, termin dla strony do wniesienia odwołania, powództwa lub skargi biegnie od dnia jego doręczenia lub ogłoszenia.

